

Kum Saatinin İçindeki Adam

Muhammed Raşit KIZILTAş

Kum Saatinin İçindeki Adam

Muhammed Raşit KIZILTAŞ

Kapak Tasarımı

Muhammed Raşit KIZILTAŞ

Mizanpaj

Fatih KIRMIZIGÖZ

Editör

Muhammed Raşit KIZILTAŞ

1. Basım, Aralık 2025

ISBN

978-625-5689-57-3

Yayınevi

Tenha Yayınları

Alpaslan mah., Besmele sok., no 10,

Nurşen apt., kat 4, daire 10,

Meram/Konya

05386685449

www.kitapincele.net

Baskı

Bulut Dijital Matbaa San. Tic. Ltd. Şti.

Musalla Bağları Mahallesi,

İnciköy Sok., No:1/A Selçuklu/KONYA

Sertifika No:48120

BÖLÜM I – KUMUN HAFIZASI

Derviş yürüyordu.

Yürüdüğünü söylemek, aslında çöle karşı bir iddiada bulunmaktı; çünkü çöl, insanın hareket ettiğini kabul eden bir zemin değildir. Kum, her adımı geri alır, her izi siler ve insanın geçtiğine dair herhangi bir tanıklığı reddeder. Buna rağmen derviş yürüyordu.

Ayak tabanları yanmıyordu artık. Bir zaman sonra acı, ad değiştirmişti. Yanma değil, uyuşma. Uyuşma değil, yokluk. Acının yerini alan şey, sanki bedenden ayrılmış bir farkındalıktı. Ayaklarını hissediyor muydu, yoksa yalnızca onların orada olduğunu mu hatırlıyordu, bunu kendisi de kesin olarak ayırt edemiyordu.

Sırtındaki heybe hafifti. Çok hafif. Bir insanın inancını taşıması için fazla hafif.

Gökyüzü, rengi unutmuş bir metal gibiydi. Ne tam mavi ne tam beyaz. Güneş, yüksekte bir tanık gibi duruyor ama yargı dağıtmıyordu. Sadece bakıyordu. Derviş de ona bakıyordu bazen, başını kaldırıp gözlerini kısarak. Güneşe bakmak, kendi içindeki karanlığa bakmaktan daha kolaydı.

Yol yoktu.

Ama yön vardı.

Onu bu yönlerle kim çağırmıştı, bilmiyordu. Genellikle insanlar, yollarını seçtiklerini sanırlar. Oysa derviş artık şunu biliyordu: İnsan seçmez, ancak teslim olur.

Her adımda çocukluğunun belli belirsiz sesleri kumun altından yükseliyordu.

Bir keresinde, henüz çocukken, avlunun ortasına bağlanmış bir eşeğin çırpınısını izlemişti. Eşek, kurt ulumasını ilk defa o gün duymuştu ve sesin ne olduğunu bilmediği için değil, sesin anlamını

henüz öğrenemediği için korkmuştu. İnsan da öyleydi. Korku, bilinmeyenden değil; henüz adını koyamadığı şeyden doğardı.

Derviş o eşekti şimdi.

Susuzluk, yalnızca boğazda beliren bir yanma değildir.

Susuzluk, insanın hatıralarını içmesidir.

İlk susadığında annesinin yüzü gelmişti aklına. İkinci gün babasının sert sesi. Üçüncü gün ise hiçbir insan gelmedi – sadece karanlık bir oda ve kapanan bir kapı. Kapı sesi çok netti. Bir çocuğun hafızasında bazı sesler asla yankı olmaktan çıkmaz.

Bir adım daha attı.

Dervişliğe nasıl geldiğini çoğu zaman kendisi de hatırlamak istemiyordu. İnsan, bazı kararların kendisine ait olmadığı gerçeğini taşımakta zorlanır. Oysa aslında karar vermemiştir; yalnızca başka bir seçeneğin mümkün olmadığına ikna edilmiştir.

“Kalmak da bir tercihtir,” demişti şeyh ona yıllar önce. Ama kalmak, gitmemekten ibaretti. Gitmek ise... işte şimdi olduğu gibiydi.

Çöl, insanı adım adım soyuyordu. Önce gölgesini alırdı. Sonra yorgunluğunu. En son da adını.